

i l'accés dels vaixells espanyols als riquíssims bancs de pesca saharians. D'aquesta manera es formalitzà el repartiment del territori del Sàhara entre el Marroc i Mauritània. Amb tot, el 10 de desembre del mateix any l'Assemblea General de les Nacions Unides adoptà dues resolucions reafirmant el dret inalienable a l'autodeterminació dels saharauis. El mateix dia Mauritània envai el Sàhara pel sud i a l'endemà 5.000 soldats marroquins entraren a l'Aaiun. Mercès a l'abandonament espanyol, la guerra es generalitzà a tot el territori i els enfrontaments entre els exèrcits invasors i la resistència saharauí encapçalada pel Front Polisario foren cruentos.

També la Creu Roja confirmà, el gener de 1976, que els campaments de refugiats saharauis organitzats a les zones alliberades (territori saharià no sotmès al poder marroquí no maurità) havien estat bombardejades amb napalm i fòsfor blanc. Marroquins i mauritans bloquejaren qualsevol subministrament d'aliments i iniciaren la terrible pràctica de l'enverinament sistemàtic dels pous d'aigua, escassos i necessaris al desert, que ha estat habitual en totes les fases de la guerra.

Sota aquestes condicions, l'èxode de les poblacions saharauis cap a Tinduf, petit poblet situat a l'extrem del territori algerià, fou massiu. És a l'entorn d'aquest poble on encara avui, des de fa vint anys, viu refugiada la població saharauí que fugí de la guerra i l'extermini. Enmig del desert, vivint en camps de refugiats, 170.000 saharauis esperen encara un referèndum que les autoritats espanyoles s'havien compromès a realitzar el 1974, un referèndum que els ha de permetre decidir sobre el seu propi futur i començar a construir un país que fins ara els ha estat negat.

(AQUEST TEXT FORMA PART D'UNA EXPOSICIÓ ITINERANT QUE HA ORGANITZAT -ACAPS- ASSOCIACIÓ CATALANA D'AMICS DEL POBLE SAHARIÀ)

L'Associació Catalana d' Amics del Poble Saharià , des de la seva fundació va adoptar el compromís de difondre la problemàtica del Sàhara Occidental i col.laborar en tot allò que fos possible per millorar la seva situació. Des d'aleshores, a banda del suport que s'ha donat als representants legítims del poble saharauí, ACAPS ha endegat diferents projectes de cooperació i solidaritat internacional i ha procurat donar suport a les més diverses iniciatives que, des de tots els àmbits, s'han proposat.

-EL DIMARTS 14 DE NOVEMBRE MEMBRES DE L'ACAPS SERANA OLOT AMB LA FINALITAT D'APROXIMAR-NOS A LA REALITAT DEL SÀHARA I EXPLICAR-NOS LES ACTUACIONS QUE HAN PORTAT A TERME I QUE PENSEN REALITZAR EN UN FUTUR IMMEDIAT.

.DIMARTS 14 DE NOVEMBRE XERRADA I PROJECCIÓ DE DIAPOSITIVES SOBRE EL SÀHARA: 20 ANYS D'EXILI AL DESERT. PARLARAN JOSEP LLUIS ALEGRET I CARLES SERRA. ORGANITZA GARROTXA SOLIDARIA I EL CENTRAL FOMENT DE LES ARTS. TOTHOM I ÉS CONVIDAT.

Barcelona, París, Caracas

CHICOS MAMBO SHOW

amb Adolfo Colmenas, Martí Boada i Philippe Lafeuille

Teatre Principal d'Olot. 10 nov. 10 nit

i heu tingut ocasió de veure darrerament algun espectacle de dansa - en la programació del Fòrum n'hi havia més d'un - haureu notat que cada dia és mes petit l'espai que separa la dansa del teatre. I val a dir que me n'alegro sobretot per al públic.

Sempre havia tingut la impressió, no sé si equivocada, que les creacions de les companyies de dansa donaven molt més relleu a les coreografies i a les habilitats físiques del dansaire que a l'aspecte comunicatiu que, sens dubte, és l'essència de qualsevol espectacle. Aquest fet havia convertit els espectacles de dansa en creacions tan simbòliques o conceptuals que finalment l'espectador no iniciat solia sortir-ne escaldat.

Els tres components de «Chicos Mambo Show» provenen de companyies de dansa, però han construït un espectacle essencialment teatral que connecta amb facilitat amb l'espectador. Són un clar exponent d'aquesta nova tendència, i la demostració de com, sense simbolismes ni gaires conceptes, es posen el públic a la butxaca des del primer moment. Cal dir que la companyia i l'espectacle «Barcelona, París, Caracas» són sobradament coneguts a Olot, han actuat a la Cua del Drac i al Maratolot '94, i en les dues ocasions van recollir un notable èxit.

Recordo especialment l'actuació a la Plaça de Braus, on un públic poc habitual del teatre, des del mambo inicial fins al darrer número no van parar de riure i animar sorollosament - especialment les senyores, però també algun senyor - als tres «tubarrus». (qualificatiu espontani d'alguna «fan» recollit al vol en aquella nit d'estiu).

Utilitzant tècniques tan antigues com el travestisme i tan noves com el «Play-Back» aconseguen una successió de 15 números, carregats de frescor, de sensualitat i divertits, amb contínues referències als personatges del cinema, del music-hall i de la televisió.

Aquells que ja van poder veure'ls en passades ocasions estic segur que repetiran i podran comprovar que un any i mig d'èxit a Barcelona, a Tàrraga, a Girona i un llarg etcètera, no han fet perdre ni una mica de frescor a l'espectacle; els qui no els hagueu vist mai, tindreu una agradable sorpresa.

Pep Fargas